

6

88

FRANZIN

ŠFK - TŘESK

Z ČINNOSTI KLUBU

První pololetí uplynulého roku bylo zakončeno tradičním výletem do Kráteru po přistání mimozemské hotěleša. Tentokrát šlo o výlet celodenní nebo i celonoční, jak kdo chtěl. V tomto deštivém a nevlídném jaru byl den našeho výletu do Kráteru jedním z mála dní, kdy aspoň nepršelo.

Předsunutý výsadek dřevorubců po nemalých problémech zajistil dřevo a rozdělal oheň a pak už zbývalo jen odborníky připravené sele nabodnout na rožeň a narazit soudek. Konzumace piva však narušila dosud křišťálové charaktery mnohých výsadkářů. Mnoho to asi enormně vystupnovalo jejich chuť k jídlu, takže ti, kteří dorazili později, dopadli přesně tak, jak praví jedno starořímské přísloví: kosti pozdním příchozím.

Pak začaly hry. První připravila Eva s Alenou. Šlo o boj se spícími Vetřelci, představovanými balonky, které bylo nutno zničit bez použití rukou. Posledního zlikvidoval prokousnutím Vladimír Werl.

Druhou hru připravil Jarda Gottfried. Dvě družstva hrála ukázky ze známých SF filmů a zbylí členové hádali o jaké filmy jde. Že šlo o vysoce náročnou činnost, můžete posoudit podle toho, že byly předvedeny scény z takových filmů jako Connan, Terminátor, Vetřelec a dokonce Excalibur.

Když nás filmy omrzely, sesedli jsme se kolem ohně a Karel Černák přečetl druhý díl svého příběhu o putování Svátí Kočátka. Půjde-li to tak dál, poslední díl bude přečten v Kráteru v r. 2000.

Pozorovali jsme hru plamenů, rozprávěli a zpívali. Už se docela setmělo, když se ozval mohutný hukot nového vynálezu Franty Svobody. Uprostřed Kráteru se objevilo obrovské poupě, z něhož vzápětí vyrostl mimozemšťan. Byl vysoký asi 4 metry, měl tvar houby a jeho tělo z průhledné substance tajemně světélkovalo. Možná, že právě tak bypadali oni neznámí hrdinové z cizích světů, kteří kdysi v Kráteru přistáli. Některým z nás však útvar spíše připomínal obří prezervativ. Naše pokusy dorozumět se s mimozemšťanem byly, žel, marné a i on po nějaké době ztratil svůj hrdý vertikální tvar, ochabl a klesl do vlhké trávy.

Někteří se pak odebrali noční temnou roklí k autům a odjeli do svých domovů. Ti odvážnější přespali v Kráteru ve spacákách a dokonce v hamakách zavěšenými mezi břízkami. Před usnutím se však u doutnajícího ohně ještě dlouho sedělo a diskutovalo...

Dalším podnikem, jehož se zúčastnila čtyřčlenná delegace TŘESKU byl TATRACON 87, Reprezentace TŘESKU v sestavě Eva Dočekalová, Alena Langová, Franta Pleskač, Pepík Jordán však předtím podnikla strastiplný hřebenový puťák po Nízkých Tatrách. Putovali tam týden a jejich cesta musela být mj. pro prudký vítr a sněžení na jeden den přerušena a teprve po zlepšení počasí v tomto listopadovitém srpnu mohli v ní jmenovaní výzkumníci pokračovat. TATRACON pak už absolvovali bez větších ztrát. V podrobnostech /stejně už cenzurovaných Pepou Jordánem/ odkazují laskavého čtenáře spíše na kroniku TŘESKU.

Mistrnou režíí F. Pleskače byl vybrán 31. říjen, v anglosaských zemích známý jako Halloween, svátek mrtvých, přízraků a strašidel k pořádání HORROR VÝLETU S PŘEKVAPENÍM. Ti nejodvážnější překonali smělým pochodem nesmírnou vzdálenost /3 km/ od stanice ČSD ve Vladislavi do Strážova, kde rodina Mejdlých vlastní chalupu s rozlehlým příslušenstvím. K navození správné atmosféry byly hned po příchodu puštěny na video horrory. Po zhlédnutí rozkošných filmů Návrat žijící smrti, Démoni a Teror na parketu byl čas na zahájení nočního pochodu po Stezce odvahy /to bylo to slibované překvapení/. Cesta vedla kolem chalupy do stráně, přes hřbitůvek krásně ozářený svíčkami /je předvečer Dušiček/, dále přes agrokombinát a pak zase s kopce do lesa. Hned mezi prvními stromy oslnil odvážlivce náhlý záblesk a uprostřed cesty se objevilo děsivé skuhrající strašidlo se svítícíma očima. Stezka pokračovala dál, až k osamělé borovici, pod jejímiž rozložitými větvemi se na zemi mdle leskla roztatá lebka a hnáty. Do rozříznuté lebky musel každý startující vhodit knoflík, který dostal na začátku cesty. Jakmile se sklonil, něco na něj spadlo. Co, to přesně nevím ani dnes /sítovka? koště? mop?/. Reakce každého snímala skrytá videokamera. O tom, jaký je kdo hrdina, jsme se mohli přesvědčit hned po návratu do vyhřáté chalupy. Natočená kazeta byla totiž okamžitě vložena do videa. Na obrazovce se představili všichni zúčastnění. Někteří se pouze lekli a uskočili před padající sítinou, jiní se bránili klackem, další prošli pouze nevšímavě kolem a neregistrovali vůbec nic. Nejhorší byli ale ti, kteří se neudrželi v rámci slušného chování a projevíli se zcela bez zábran.

Po osvěžení pokrmem a nápoji pokračovaly videohorrory. Ti nejotrlejší usnuli dokonce přímo při nich, nic nedbajíce na děsivý křik

vražděných deroucí se z televizoru. To svědčí o dobrých nervech většiny členů našeho klubu.

Za 4 týdny po HORROR VÝLETU, dne 27. listopadu se konala v SKP Výroční schůze SFK TŘESK. Schůzka proběhla v pracovní atmosféře. Předseda klubu ing. F. Pleskač provedl zhodnocení činnosti za minulý rok a poděkoval členstvu za aktivní práci v klubu. Pasivní členy vybídl k větší aktivitě. Poté fandom seznámil s programem činnosti na nadcházející rok 1988. V souladu se stanovami a vzhledem k tomu, že skončilo funkční období dosavadního předsedy, byla provedena volba nového předsedy na nadcházející dva roky. V tajném hlasování byl novým předsedou SFK TŘESK zvolen MUDr. Vilém Blažek. Ten pak krátce poděkoval členům za důvěru, zmínil se o programu na nový rok a v souladu s míněním i dalších vyslovil názor, že by se v našem programu mělo objevovat více čistě scifistických akcí než dosud. Nakonec, díky velkorysosti našeho zřizovatele a organizačním schopnostem Majky Nejedlé, bylo pohoštění tak hojné, že jsme si ho část museli ještě schovat na nadcházející SYMPOZION.

Ale ještě dřív, než se zmíníme o této naší poslední akci, krátká poznámka o naší účasti na brněnském setkání DRACON 87. Zúčastnila se ho početná delegace TŘESKU v sestavě: I. Aránáková, P. Bělka, F. Pastucha, J. Avkovský, J. Jelínek, F. Pleskač, Z. Žalud, J. Jordán. Podle zpráv očitých svědků byl letošní DRACON mimořádně vydařený a každý z nich na něm našel něco, co ho zaujalo. O DRACONU mluvili všichni v superlativech.

A už se dostávám k poslední akci SFK TŘESK v roce 1987. Bylo jí už tradiční III. sympozium. Konalo se v pohostinných prostorách malého sálu SKP. Jak již bylo víckrát řečeno: jde o sympozium v původním antickém smyslu. Je to setkání přátel společných zájmů při večerní besedě, spojené s konzumací pokrmů s nápoji. Jen to doslovné znění, pocházející od řeckého slovesa symponein /spolu ležeti/, se bohužel už dneska nedá realizovat. Hlavně asi proto, že v prodejnách Nábytku nejsou k dostání triklinia, tj. jídelní lehátka, na nichž se v antice provozovaly podobné radovánky. Ale nám posloužily prozaické, byť i tapetované židle stejně dobře.

Naš výtvarník Franta Svoboda vytvořil k této příležitosti další ze svých stabilů - scifistický vánoční stromček. Šlo o kovovou kon-

strukci přes 2 metry vysokou s převládajícími barvami oranžovou, tmavomodrou a jedovatě zelenou, se svítícím kmenem, podezřelými visutými plody a vrchlíkem, suggestivně připomínajícím známou Adélu, co ještě nevečeřela. Členové, trousící se do sálku už od 18 hodin, zavěšovali na stromček své sciifistické vánoční ozdoby. Podmínkou účasti totiž bylo, aby každý přinesl aspon jednu fantaskní ozdůbku na stromek. A tak bylo možno spatřit Nemesis z hvězd, řetěz zelenozlatých otykadlovaných a chobotnatých potvůrek, podivný, snad čtyřrozměrný útvar, pravděpodobně upečený z těsta uzmutého při pečení vánočního cukroví, plastikovou chobotnicí, různé hlavolamy z lesklých drátků a další podivuhodnosti. Osobně mne nejvíc zaujala vánoční ozdoba nazvaná svým tvůrcem černá díra. Byl to ping-pongový míček natřený lesklým černým laken.

Na slavnostně prostřených stolech byly rozloženy potravinářské výrobky členů. Není zde, žel, místo ani na jejich stručný výčet a tak jen letmá zmínka o perníčcích s emblémy TRESKU a portréty mimozemšťanů, domácí sekané upečené v podobě /bohužel však ne velikosti/ dinosaura, populárních wradysech ze sýra a pocházejících prý z Ganymeda, lkaních bobcích v pikantním nálevu /neděste se, byly to rozinky v rumu/, roztomilých pavoučcích z obarveného těsta /nožičky jsou kovové - vyplivnout!/ atd. atd. Nechyběly ani nápoje v lahvích, opatřených pestrými nálepkami se svéráznými názvy jako Vetřelcův sliz ap.

Absolvovali jsme také dva literární kvízy. Jeden ve formě přečteného souvislého článku, v němž se měly vyhledávat názvy SF povídek či románů a druhý - číslovkový. Jejich vítězi se stali: P. Tomšíček, D. Studená a I. Kršňáková.

Zlatým hřebem programu byla vánoční nadílka. Pod stromkem se sešlo dvacetsedm dárků. Aby to bylo spravedlivé, byly mezi přítomné rozděleny losem. Dárky byly velice různorodé. Několik SF knížek, maska mimozemšťana opatřená přáním úspěšné účasti na II. SF plese v Olomouci, figurky modrých, zelených a béžových mužíků z moduritu, textilní chobotnice a jiné obludky, podivuhodné lahvičky s kosmetickými přípravky budoucnosti aj.

A pak, v závěrečné části sympozia, se našel dostatek času a prostoru na neformální debaty a hlavně na kutí plánů do budoucna. Tak byl K. Tomkem nahozen scénář III. propagačního dne, který bude tentokrát ve velkém sále SKP, byl vylepšován plán činnosti klubu na rok 1988 a

Majka Nejedlá přišla dokonce s nápadem zřídit muzeum scifistických trofejí. Kde jinde než u nich ve Střížově ve stodole.

Při těchto a podobných diskusích došlo ke známému úkazu - akceleraci tolu času, takže než se kdo nadál, přiblížila se půlnoc a s ní zavírací hodina v SKP a výčitky svědomí nás přiměly odebrat se do svých domovů, abychom se ráno, svěží jako rybičky, mohli zapojit do předvánočních příprav ...

/Volně, s použitím materiálů z Kroniky
TŘESKU zpracoval - V. Blažek/.

SVÁTEK TŘEBÍČSKÝCH SCIFISTŮ

Od počátku 80. let prožívá sci-fi hnutí v celém světě pozoruhodný rozmach. I v ČSSR vznikají od první poloviny tohoto desetiletí kluby přátel vědecké fantastiky. Je mezi nimi také třebíčský Sci-fi klub TŘESK, který vznikl v prosinci 1983, jako jeden z prvních na Moravě. Zakládajících členů bylo 26, ale záhy se jejich počet téměř ztrojnásobil. Klub měl štěstí, že našel vlídné přístřeší ve Sdruženém klubu pracujících a že mu zřizovatel umožnil rozvíjet pestrou a všestrannou činnost. Mezi členy SPK TŘESK jsou lidé různých věkových skupin i profesí. Všechny však spojuje záliba v žánru vědecké fantastiky, i když jejich zaměření může být různé. V řadách klubu najdeme výtvarníky, mechaniky, astronomy, modeláře, milovníky počítačových her, videa i filmu, nebo třeba i ty, kteří se pokoušejí vyniknout na literárním poli. S klubem spolupracují i různí třebíčští výtvarníci.

Za necelých pět let své existence pořádal klub deset setkání s významnými autory, překladateli, editory a výtvarníky, činnými v oboru vědecké fantastiky. Namátkou jmenuji spisovatele Ondřeje Neffa, Jaroslava Veise, dr. Josefa Nesvadbu, básníka Karla Sýse nebo akademického malíře Theodora Rotrekla, jehož loňská výstava v třebíčském SKP je ještě v živé paměti.

Klub vydává svůj amatérský časopis - Fanzin SPK TŘESK, v němž uvádí jak původní povídkovou tvorbu členů, tak i vlastní překlady předních světových autorů sci-fi. V minulosti jsme pořádali i večery sci-fi filmů pro širokou veřejnost a ve spolupráci s Astronomickým kroužkem i další programy, jako např. Večer o Halleyově kometě na třebíčské hvězdárně.

Naším specifikem jsou i terénní hry, každoročně pořádané v různých variantách /denní, noční, letní - zimní/, vždy se sci-fistickou náplní. V příznivější roční době míváme své schůzky i v kráteru po přistání mimozemského tělesa, nedaleko od okrajního města. V předvánoční době zpestřují program klubu přátelské schůzky s nadílkou a besedování pod sci-fistickým vánočním stromčkem - sympozia TŘESKU.

SFK TŘESK při SKP Třebíč má živé styky i s ostatními sci-fi kluby, kterých je nyní v ČSSR již sedmdesát. Mimo to má i mezinárodní družbu se sovětskými přáteli vědecké fantastiky, s nimiž udržuje čilý písemný styk.

Stává se již tradicí, že klub, obyčejně v březnu, pořádá pro trebičskou veřejnost svůj Propagační den. Ten letošní, konaný v neděli 13. března v SKP, byl už třetí. V předvečer akce 30 obětavých členů obsadilo velký sál SKP, aby pečlivě instalovali expozice a zařízení pro následující den.

Začátek propagačního dne byl stanoven na desátou hodinu, ale první nadočkavci se začali do sálu trousit už o půl desáté. V předsáli šest televizorů s počítačovými hrami upoutalo pozornost především mladých nadšenců. Hned u vchodu do velkého sálu sci-fistické pokrmy nevšedních barev i tvarů dráždily obrazotvornost návštěvníků. Přes svůj exotický vzhled však byly zaručeně zdravotně nezávadné a jen se po nich zaprášilo. Pro nejmenší byla v zákoutí sálu připravena soutěž v hodů tenisákem do zející tlamy bojovně vyhlížejícího lva. Šťastní výherci odobázeli odměnění lízátky.

O kousek dál návštěvníci vcházeli do přední části velkého sálu, oddělené panely a stoly, na nichž se sci-fisté pochlubili kresbami se SF tematikou, ukázkami našich i zahraničních ama-

térských i profesionálních časopisů, kreslenými seriály, pásmem diapozitivů s reprodukcemi děl malířů stylu sci-fi a fantasy a četnými dalšími exponáty. Čestné místo mezi nimi zaujímaly různé mobily a stability, vytvořené naším členem Františkem Svobodou. Zde jen jejich stručný výčet: raketa /původní trofej zimní hry/, létající talíř /dříve pozorovaný nad kráterem i nad Třebíčí/, vampýr čtyřoký /exponát předešlého propagačního dne/, mimozemšťan z kráteru, vánoční stromeček scifistů /ve stylu Adéla, co ještě nevečeřela/, nový obří mimozemšťan.

V horním předsálí běžel non stop stříhový videoprogram. Zájemci mohli zhlédnout ukázky z filmů Planeta opic a Vesmírná odyssea a také velmi zajímavý pořad o tom, jak se dělají různé triky ve sci-fi filmech. Vrcholem propagačního dne byl souboj titánů s laserovými meči v provedení členů klubu, který musel být pro velký úspěch třikrát opakován. Protagonisty zápasu byli dr. K. Tomek, V. Werl, Eva Dočekalová a malá mimozemšťanka, jejíž jméno jsem nezachytil. Vždyť vlastně, kdo ví, jaká jména mimozemšťané mají?

Ani jsme se nenašli a přiblížila se 16. hodina a s ní konec Propagačního dne. Pak jsme byli velice překvapení a potěšeni, když počet podpisů v knize návštěvníků dosáhl čísla 412. Propagační den jsme uzavírali s dobrým pocitem, že jsme snad umožnili více než čtyřem stovkám převážně mladých lidí zajímavým způsobem strávit březnový víkendový půlden.

Na sci-fi jistě mohou být různé názory. Je možné nad ní mávnout rukou jako nad okrajovým jevem v literatuře i ve společnosti, nebo ji považovat za extravagantní zálibu malé skupinky fantastů. Zkusme se však na tento žánr podívat z trochu jiného aspektu, třeba tak, jak to udělal sovětský vědec a spisovatel

J. Parnov ve svém Dialogu s americkým autorem P. Pohlem /Sovětská literatura 12/87/. Říká tam: "Dlouho před tím, než vznikne něco nevyhnutelného, varuje vědecká fantastika svět před nebezpečím. Podobá se to signálu bolesti, který vysílá mozek, je-li v organismu něco v nepořádku. Literatura asi není schopná odvrátit blížící se nebezpečí, ale křičet o něm musí..."

A to je jen jeden z kladných aspektů dobré sci-fi literatury, kterou chce i náš klub dále propagovat.

MUDr. Vilém Blažek
předseda sci-fi klubu T Ě E S K

/Podle článku, otištěného v okresních novinách Jiskra v dubnu 1988, poněkud rozšířeno/.

NÁVRAT ODYSSEŮV

Pomalými, vláčnými pohyby vstoupil Karel do pilotní kabiny. Jeho pohyby ještě nebyly zcela zkoordinovány, což bylo následkem právě skončené hibernace. Co se týče jeho duševního stavu, poměrně si již svou situaci uvědomoval. Rozhlédl se po automaticky pracujících aparátech a mírně se usmál, když jeho pohled zabloudil k hlavnímu monitoru, který se rozzářil při jeho vstupu do kabiny. Ano, tam se přece zanedlouho objeví cíl toho dlouhého putování vesmírem - malá modrá planeta. Jak jen krásně zní to její jméno - ZEMĚ. Slastně přimhouřil víčka, ale náhle se jeho tvář zachmuřila a jeho tělo se neohrabaně sesunulo do křesla, na jehož zadní části opěradla se rozsvítila písmena, která tvořila slůvko CAPTAIN. Karel sklonil hlavu a zavřel oči.

Ne, on přece nebyl kapitánem, když odlétali. Ach Bože, kolik nov vzplálo a kolik nových hvězd už vzniklo od toho okamžiku. Loučily se s nimi nadšené miliardy obyvatel planety. Vzrušeně diskutovali a souhlasně kývali hlavou, když sledovali přípravy na cestu do vesmíru mezigalaktického korábu typu ODS8-3, který hned samozřejmě všichni překřtili na Odyssea.

Trpce se usmál té ironií, když porovnal tuto vzpomínku se současností. Ano, vrací se stejně jako kdysi Odysseus - sám, sice sespoustou nových poznatků, množstvím nových objevů a bůhví čeho jiného. Co na tom však záleží, když se vrací sám. SÁM!

Nejdřív ztratili Danyho. Uklouzl při kontrole skladiště a když ho potom objevili, bylo již pozdě. Rozdrtil ho kontejner, jehož pojistku při pádu uvolnil.

Pak se z hibernace neprobudil Fred. Nikdy předtím a snad ani nikdy potom se v období mezigalaktických letů podobný případ nestal. Ale Fred to výjimečné štěstí na smůlu měl.

Na všechno se ale muselo zapomenout, když přilétali k prvnímu cíli jejich výpravy. Malá planeta K 8, systému K-2-16, kterou oni sami nazvali, aniž by vlastně věděli proč, KLARS. Inteligentní život sice našli, ale představte si ten pocit, když po dlouhé době měli možnost

vidět trávu. Modrozelené plazivé výhonky, jinič byl pokryt povrch planety, který přecházel postupně přes šedý pruh do oblasti spálené pouště.

Na Karla padl los a tak zůstal na Odysseovi, zatímco Nick s Korgem se rozhodli na Klars přistát a prozkoumat zblízka její život. Co kdyby se další skrýval pod povrchem. Proč jen nepočkali, až zjistí všechny údaje? Proč se dali zlákat vidinou, že se dotknou něčeho velmi podobného Zemi? Proč se dali zviklat základními údaji, které žádné nebezpečí nevěštily!

On, Karol, je teď moudřejší, ale za tuto zkušenost zaplatili životem právě Nick s Korgem. Klars, která se otáčela kolem své osy ke stříbřitému slunci, žila prudkým životem. Slunce však tento život, kterému tak vehementně pomáhalo na svět, ještě rychleji ničilo svými neúprosnými paprsky. A tak tam, kde ještě před chvílí byla tráva modrozelená, byla teď už zbarvena do šeda a po chvíli se změnila v žhnoucí poušť. A spálenou poušť zanedlouho opět pokryla svěží tráva. On to teď ví, ale proč si toho nevšimli Nick s Korgem dřív než přistáli? Co jim zabránilo v návratu na Odyssea? To bohužel neví. Vrací se s poznáním a svědectvím o planetě Klars, ale zůstal na palubě sám.

Dost však truchomyslných vzpomínek. Vrací se přece domů - na Zemi. Prudce sebou trhnul, když si uvědomil momentální situaci - loď už začala brzdit. Co nevidět bude muset automaty vypnout a sám řídit přistání. Ale co se stalo s přístroji, které mu řádily hodnoty o Zemi nedávají? Jak je daleko? Jakou rychlost má udržovat...Co se to jen děje?

Karol přelétl pohledem na časový display, kde se každou chvíli chystal naskočit nultý čas. Teď už měl přece přistávat!

Vrhl udiveně nevěřící pohled na monitor a uchopil hlavu do dlaní. "Ne, to přece nemůže být pravda... Cožpak Odyssea neskončila?"

Zdrceně, s křečovitou pózou, se zhroutil zpět do křesla, kde ještě stále svítila písmena tvořící nápis CAPTAIN. Všechny myšlenky ho opustily. Všechny kromě jediné: Jak se lze vrátit nikam? Lze se vrátit nikam? Vrátit se nikam? Nikam?

Avram Davidson:

KRAJINA S OBROVSKÝM BIZONEM

Vůz Společnosti projíždí pleistocénem a s AVRAHEM DAVIDSONEM se můžeme podílet na nečekaných zážitcích a překonávat neobvyklé překážky.

Přesně vzato to nebyl trolejbus, neboť neměl horní vedení, ale ani podúrovňový napáječ: vozidlo i trať byly vůbec dost podivné. Občas vůz zastavil a zřízenec Společnosti, Robert Haas, vyjmul obě vybité baterie z pouzder a zapojil je na větrníkové dynamo. "Čekal ovšem, až budou dobity. Další dvě byly již připraveny a rychle zasunuty na místa těch předchozích.

V triasu ovšem byly problémy ... Jednou se tyranosaurus vrhl na lopatu větrníku a ani Don Quijote ani Sancho Pansa by byli proti němu nic nezmohli. Neodolaly ani listy vrtule. Také půda ještě nebyla klidná a koleje se někdy najednou zvlhnily a pokroutily na míle daleko. Ani pracovní čety nebyly zrovna vhodně vybrány pro trias. A tak se nelze divit, jak mnoho lidí z nich se tam zbláznilo. A byly i další problémy... A tak, nakonec - i když zdráhavě - byla trať triasem zrušena.

V pleistocénu šlo všechno o mnoho líp. Někdy minul celý den, aniž nějaký marut zaútočil na velký červený vůz a když někdy /ale to jen zřídka/ měl některý z nich přece takový nápad, zvon jej od toho obyčejně odradil - a když ne, tak to zaručeně zvládla siréna.

Robert Haas rozezvučel zvon, aby přilákal pozornost cestujících: "Vodopád číslo 67 bude naše příští zastávka, lidé," oznamoval, "Vodopád 67..." Vtom daleko, tam v širé dáli zpozoroval oblak prachu. "Po jistě mohou být obrovští bizoni, křižující trať asi 5 mil před námi", upozorňoval cestující. "Jestli nás příliš zdrží, tak vlatový prodáváč vám může nabídnout sendviče, obyčejné i zázvorové pivo." Ztichl. Cestující byli dost unavení, dotazy nebyly.

Srstnatý nosorožec s kůží slepenou blátem a prachem se objevil odnikud po pravé straně trati. Držel krok s vozem asi dvě míle, pak ochabl, obrátil se a zmizel z dohledu.

A mračno prachu? Nebo kouř?

Jednoho léta Turghaghulové, kmen, který se jen zvířecí zohytrlostí odlišoval od stavu naprosté primitivnosti, při svém pomalém potulování krajinou, přišli k trati na vyvýšeném náspu. Nedokázali ani rozeznat, že je to něco umělého. Našli si prostě příhodné holé místo, vhodný prostor vyvýšený nad okolí a funice pod náručemi kleslí pracně navršili dřevo mezi kolejem a pražci. Nedovedli rozdělat oheň třením dřev ani křesacím kamenem, aby si mohli upéct drobnou lovnou zvěř, kterou chytili živou, nebo upravit nějakou mršinu, strženou většími šelmami. Nikdo nikdy neviděl Turghaghu rozdělovat oheň a nikdo nikdy neviděl Turghaghu oheň zhaset. A tak náhodně vzniklý oheň hořel po celé dny a někdy i dlouhé dny před tím, než bylo možno napravit poškození trati. Jakdaleko paměť sahala, tito mikrocefalové nikdy nezaútočili na některý z velkých červených vozů, pohybujících se po trati. ^Uřčitě je pokládali za mastodonty nebo něco podobného a pokoušeli se je na jejich kolébové pouti vlákat do bažiny nebo na skalní útes, kde by je mohli snáze zabít a sníst.

Divocí koně s kopyty rozeklanými vedví běželi tryskem těsně vedle sebe, nabírajíce rychlost - a jakmile vůz trochu zpomalil, přeskakovali přes trat těsně před ním. Obrovské žirafy s chůzí houpačího koně se ukázaly a rychle zase zmizely. Pak se objevily kopce s černýma očima jeskyní a bílými vyvěrajícími pramenky bystrin. Robert Haas rozezvučel zvon: "Vpravo vzadu, vážení, to jsou hory západních Trogů. Tam došlo k prvnímu nečekanému úkazu. Frindhadhulorové pozorovali páru ze služebního vozu našeho kuchtíka Joea a hned poslali zpátky svůj signál k nám. ^Ue také skoro jisté, že cosi signalizují jiným Frindhadhulorům nahoru. A teď se dostáváme k Vodopádu číslo 67, zasvěcenému Němému Obchodu nebo také Mlčenlivé Výměně. Naše společnost nám tradičně povoluje krátkou zastávku a každý, kdo chce, může k výměnnému obchodu vyložit své zboží nevelké hodnoty. Na zpáteční cestě uvidíte, co Frindhové přiložili ke každé vaší nabídce a co chtějí za co vyměnit. Doporučuji vám, abyste se spokojili s čímkoli." Dál už nahlas nic neřekl a vyslal jen tichou střelnou modlitbičku, aby se už neopakoval incident, při němž byl nakřáplý hrnek, pomalovaný květy zvonků směnován za velice dobře v kouři vysušenou a velice mrtvou starou ženu.

Robert Haas měl také tady někde krevního bratra - Frindhaghu. Věděl také, že v ústí jedné z jeskyní zrovna teď ženy zvedají své

děti, aby viděly vzdálený sloup páry, vystavující na odiv své podpažní jamky, které nikdy nepoznaly holicí strojek.

Kdykoliv, jak našli vhodné místo, ale zase ne zvláště často, se Frindhové koupali. Při tom zjistili, že jsou bílé pleti a mají vlasy jako konopí. Většinou totiž, stejně jako ten srstnatý nosorožec, měli kůži zalepenou blátem a prachem. To místo ke koupání nebylo snadno přístupné. Bylo tam však dost hluboko aspoň na sednutí a někdy děsivé, prudké proudy. Frindhadhulorové totiž neuměli plavat.

Frindhadhulorové nedovedli plavat a mysleli si, že plavat budou jenom zvířata. Všechna taková zvířata nazývali Rybami. Obrovské vydry, které někdy zahlédli, byly pro ně Rybopsi a byli tak také Ryboptáci. Jednou na jezeře uviděli bytosti, vypadající jako muž a ženy, některé z nich s rudými a jiné s černými vlasy. Pravděpodobně to byla tlupa odštěpená od kmene Brunghaghulorů. Frindhadhulorové je ale nazývali Brunghaghulory, nýbrž Rybolidi. O spoustu tisíc let později jejich potomci budou mluvit o mořských pannách a mořských mužích.

Robert Haas zaslechl trochu zvýšené hlasy pasažérů a otočil se v domnění, že se ho snad chce někdo na něco zeptat. To, co uviděl, však nebyla tvář tázavá, ale vítězně rozjásaná tvář karbaníka, který nečekaně vyhrál partii karet.

Obrovitý zemní lenochod se zvolna odšoural, jeskynní medvěď, zatoulaný nezvykle daleko dole v nížině se vztýčil ve své nesmírné, neuvěřitelné výšce a zařval svou výzvu k boji, adresovanou vozu. Ta však nebyla opětována.

A teď - konečně - mračno prachu. Ovšen - obrovští bizoni. Táhlí přes trať všichni, všichni. Ano, všichni, ale ten jeden!

Ohromný starý bizonní býk, už neschopný sehnat krávy do svého harému, vyobcovaný pária, ohyzdný samotář, pravděpodobně už se špatnými zuby a obtížemi při pasení a žvýkání. Hlavu skloněnou, bradu vláčel skoro v prachu, srst otřelou a vypadanou, hrb ochablý a pokleslý, ale rohy - ach ty rohy ...

A právě - uprostřed trati se starý býk zastavil a začal močit. Robert Haas ponalu, pomaličku zlehka rozezvučel zvon. Obrovitý bizon - starý harcovník ze zadního voje se bleskurychle obrátil a zaútočil přímo na kolejích, rovnou proti vozu. Haas se rozhodl okamžitě. Vůz se pohnul kupředu s narůstající rychlostí a s vyjící sirénou. Býk nemohl hned uvolnit cestu, vypadalo to, že se otáčí bokem a pohupuje

gigantickou hlavou se strany na stranu, jak se snažil postřehnout nového nepřítele. Nahnul se a vtom sklouzl, když mu vůz narazil mezi plece a lopatky, šinul se vzhůru, dolů a pryč, zběsile kopaje nohama. A najednou - ležel klidně. Klidně, zde uprostřed pleistocénu.

A opět hlasy - hlas. Hlučný, vyzývavý. Byl to vítěz karetní partie a zvedal ruku. Nejen svou vlastní ruku s pěti prsty, ale ruku plnou karet. "Řejmě vítěznou ruku ve hře, kterou právě vyhrál. "Tuhle!" křičel muž. "Tady! Tady! Podívejte se na tu kartu. Že to stálo zato jet na tenhle výlet? Co, hochu? Stálo to za to? Co myslíte? Chcete si taky dát? Co? Chcete?"

Robert Haas myslel, že chce jen povzděchnout.

Pak rozesvučel zvon znovu ...

/Z angličtiny přeložil MUDr. Vilém Blažek/

N ě o o a u t o r o v i

A V R A M D A V I D S O N /nar. 23.4.1923 v Yonkers ve státě New York/ patří ke starší generaci autorů současné americké sci-fi literatury. Studoval na univerzitě v New Yorku, za války sloužil u námořnictva a v padesátých letech začal psát vědecko-fantastické povídky. Od roku 1964 se věnuje výhradně vlastní spisovatelské tvorbě. Je autorem četných SF povídek. Jeho první povídková kniha s názvem OR All the Seas with Oysters vyšla roku 1962, druhá - What Strange Stars and Satellites /To jsou podivné hvězdy a oblohy/ je z roku 1965. Davidson napsal rovněž několik románů, z nichž uvádíme aspoň : Mutiny in Space /Vzpouře ve vesmíru/ 1964, Rogue Dragon /Darebný drak/ 1965 a Enemy of My Enemy /Nepřítel mého nepřítele/ 1966.

Českému čtenáři je autor známý nejspíše z přeložené povídkové sbírky Šestá roční doba /Odeon 1977/, což je vlastně výbor z uvedené knihy povídek Or All the Seas with Oysters /Moře plné ústřic/. Naše povídka pochází z posledního období autorovy tvorby.

Rendrag Nitram (= Martin Gardner):

ČASOVĚ OPAČNÉ SVĚTY

Jeden z kolosálních objevů XXI. století byl objeven profesorem Alexandrem Grahamem Crackerem, slavným britským astrofyzikem.

Použitím pokrokových nástrojů připojených k rádiovému dalekohledu ve vesmírné stanici první prokázal, že polovina galaxií ve vesmíru je z antihmoty.

Později zjistil, že ve všech těchto galaxiích je směr času opačný oproti naší galaxii Mléčné dráhy.

Jestliže myslící bytosti existují v těchto časově opačných galaxiích, samozřejmě se zdá, že jejich čas jde obyčejnou cestou.

Pro ně je naše šipka času opačná.

Situace je anelogická dvěma světům na opačných stranách zrcadla v Alence v říši za zrcadlem.

Všobecně se mezi fyziky věřilo, že vzájemná komunikace mezi obyvateli dvou světů s různým časovým řízením by byla nemožná.

Prof. Cracker uvažoval moudře jinak.

"Co píšete, Alexi?" - zeptala se Ada Lovefaceová, profesorova atraktivní výzkumná pracovnice.

"Je to pojednání o komunikaci mezi časově opačnými světy," - odpověděl Cracker.

"Můj počítač hledal v knihovně Britského muzea a našel fascinující pojednání skotského filozofa Murraye Mac Beatha. Objevil jej ve filozofickém časopise zvaném Syntéza, více než 50 let starém /svazek 56, 1983 str. 27-46/.

Ve svém pojednání Mac Beath načrtl jednoduchý způsob, jak by se taková komunikace mohla uskutečnit."

"To je směšné", řekla Ada.

"Jaký byl pracovní postup Mac Beatha?"

Cracker zvedl ruce z klávesnice svého laserového slovního procesoru a zatočil se na svém křesle.

"Pro zjednodušení naší zamýšleného experimentu předpokládáme dva světy stejné ve všech ohledech kromě jejich směru času.

Obyvatelé mluví stejným jazykem.

Jejich dny mají stejné časové intervaly.

Představme si také, že existuje velké filmové plátno na hranici mezi dvěma světy, na kterém by mohla být okamžitě umístěna zpráva a čtena druhou stranou."

Ada chvíli přemýšlela.

"To stačí." "Vín, že máš divoké nápady ve většině zamýšlených experimentů, ale nevidím nic nemožného na tom, co máš v úmyslu."

Cracker přikývl. "Nyní naprogramuji počítač, aby 1. den promítl tu zprávu." Stlačil tlačítko pro vyvolání textu na monitor.

Zpráva začala:

PROSÍM ODPOVĚZTE NA NÁSLEDUJÍCÍ OTÁZKY.

ALE ODPOVĚDI NEPROMÍTEJTE NA PLÁTNO, DOKUD NEUPLYNE OD TĚTO CHVÍLE 99 DNÍ VAŠEHO ČASU.

AŽ ODPOVÍTE, PTEJTE SE SAMI.

Ada se zmateně podívala.

"Zde je tachytrá myšlenka opožděného plánu." Cracker pokračoval. "Uložil jsem počítači, aby poslal zprávu mého 100. dne."

Stejně jako byla hezká, uměla Ada i rychle uvažovat.

"Už vidím, co následuje. Váš korespondent, jdoucí opačným směrem času uvidí Vaši zprávu 100 dní před Vaším dnem č. 1. Zdrží svou odpověď do svého dne č. 99, který je Vaším dnem č. 2. Takže dne č. 2 dostanete odpověď na zprávu, kterou váš počítač odešle Vašeho dne č. 100."

"Přesně", souhlasil Cracker, zamnul si ruce a usmál se.

"A my můžeme podržet odeslání zprávy zpět a vpřed systémem vidím-viděl jsem. Naprogramuji odpověď, aby se promítla za 98 dní v naší budoucnosti. On naprogramuje jeho příští odpověď, aby se promítla za 97 dní v jeho budoucnosti. Uvidím ji mého dne č. 3. Můžeme pokračovat v posílání otázek a odpovědí zpět a dopředu až do středu časové periody po níž by byla jakákoliv výměna nemožná. Jistě, nemusíme omezit konverzaci na 100 dní. Může to být 100 let, nebo jak dlouho chceme."

Ada se ušklíbla. "Naneštěstí, Alexi, to schéma má značný logický kaz. Nemůže to fungovat."

Po Adině vysvětlení chyby prof. Cracker povzdechl, pleskl se do čela a vymazal z počítače vše, co zapsal.

"Uvažujte, co se stane", řekla Ada "jestliže po tom, co dostanete 1. odpověď ve Vašem dni č. 2, vymažete program počítače, který jste

plánoval zaslat Vašeho dne č. 100. Obdržíte odpověď na zprávu, kterou jste nikdy neposlali! Zpráva je poslaná. Ta samá zpráva není poslaná. $A \neq A$. Naprosto si to logicky protiřečí, jak si můžete zdůvodnit i teoreticky. Člověk by mohl odpovědět, že v Ilac Boathově schématu jednoduše nemůže zabránit chybě. Samozřejmě ji ale nebude moci odstranit. Jestliže teorie dovoluje protiklad, musí být zavržena. Je to jako by logik vynalezl nový formální systém logiky, a někdo jiný by objevil řetěz dedukcí, které by vedly k závěru, že jsou jak pravdivé, tak nepravdivé. Tak nezachráníme systém, když řekneme: "Ale my nepřipustíme takový řetězec." "Jestliže systém dovoluje říkat o něčem, že je jak pravdivé, tak nepravdivé, je logicky nepřipustný. Musí být zrušen, nebo chyba opravena.

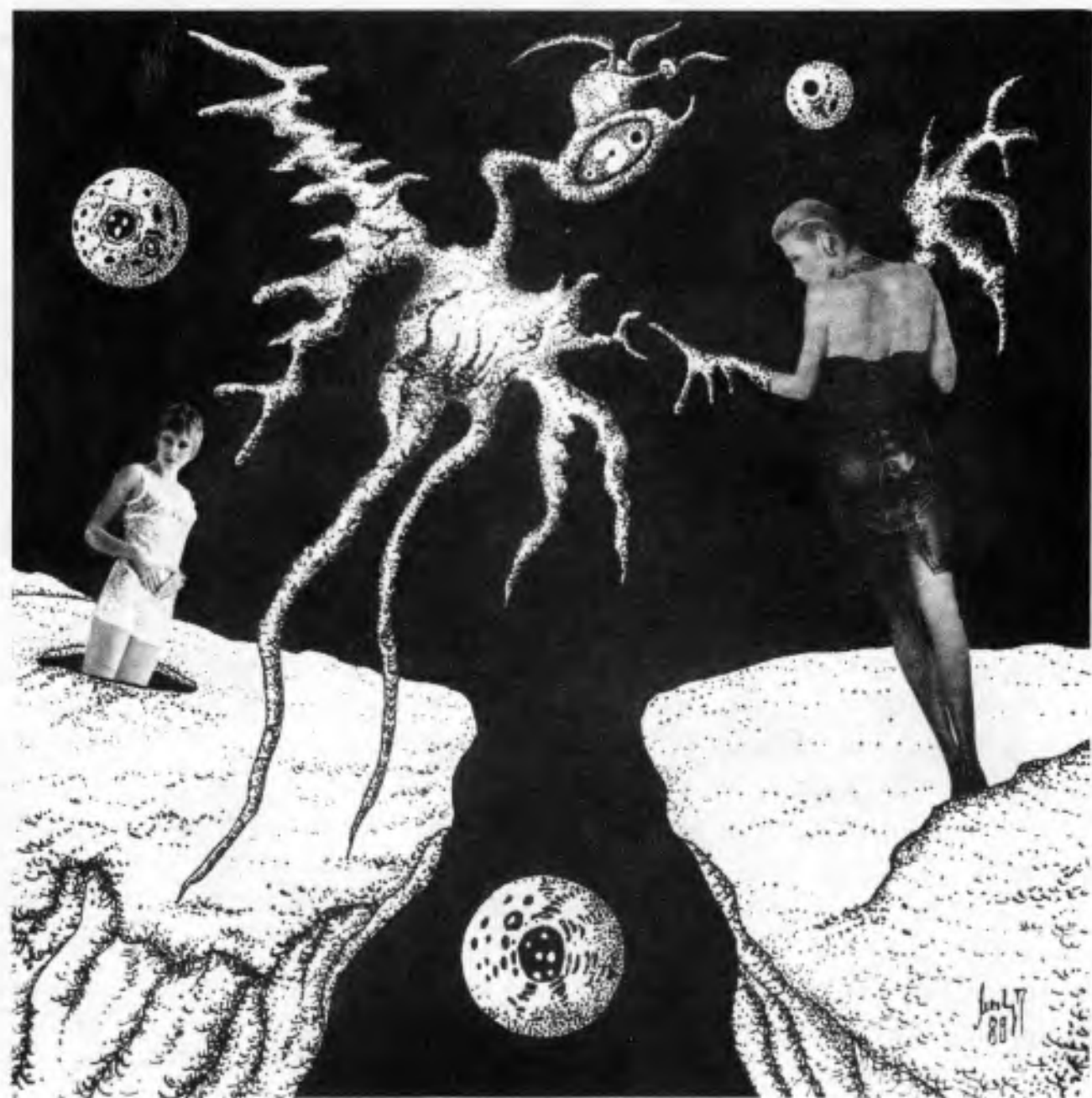
Henry Youngman rád vypráví anekdotu o muži, který říká svému lékaři: "Bolí mě hlava, když s ní takhle pohnu." Doktor odpovídá: "Tak s ní takhle nehýbejte." Roky se Einstein pokoušel vymyslet experimenty, které by dokázaly Nielsu Bohrovi, že kvantová mechanika je logicky nedůsledná. Jeden známý argument byl tak slabý, že Bohr vydržel vzhůru celou noc, aby našel chybu v Einsteinově tvrzení. Je ironické, že to dopadlo tak, že Einstein zapomněl vzít v úvahu vliv teorie relativity na tento pokus. Nepodařilo se mu odhalit jednoduchou logickou nedůslednost v kvantové mechanice, přestože celý zbytek svého života byl přesvědčen, že tato teorie je neúplná. To, co nazýval "vnitřním hlasem", mu řeklo, že teorie by mohla eventuálně být nahrazena hlubší teorií, která by zachovala klasické zákonitosti a zbavila kvantovou mechaniku její tendence k solipsismu. x/ Jestliže měsíc neexistuje dokud se na něj někdo nedívá, rád by se zeptal: bude existovat, jestliže se na něj bude dívat i pouhá myš?

Poslední měsíc byli čtenáři požádáni, aby přeskupili čísla na hodinách tak, aby se tam nevyskytovala trojice čísel, jejichž součet by byl vyšší než 21. Jedna odpověď: 1,8,10,3,5,9,4,6,11,2,7,12.

Tento problém jsem našel v pojednání D.S. Clarka "Kombinatorní teorie o kruhových maticích." - v americkém matematickém měsíčníku v prosinci 85. Dokazuje tam krátce, že nejvyšší součet, jakého může trojice čísel dosáhnout v jakékoli kruhové permutaci od 1 do 12, nemůže být menší než 21, ale neví, kolik permutací dosahuje tohoto nejnižšího součtu. - Bylo by potěšující, slyšet od někoho, kdo mi to může říct.

x/ solipsismus-krajně subjektivistický ideal. názor, pokládající vlastní "já" za jedinou realitu a okolní svět za pouhý počitek.

Pouze pro vnitřní potřebu SFK TŘESK přeložila ve spolupráci se s.prof. Hortovou V. Gottfriedová

23 SLOV

Sedím na kraji něčeho, co vypadá jako postel. Je to pouze kostra s drátěným výpletem bez matrací, nutno dodat, že dost starožitná. Není to dobré, možná to bude lepší. Mám naději, že nezůstanu tady na komisařství, ale že se dostanu do okresního vězení a pak do márnice. Ale úplně nejdřív bude proces, jenže to bude pouze formalita. Nezůstal jsem jenom stát nad předsmrtně chroptícím Connaughtem a kouřící pistolí v ruce, ale ještě jsem se ke všemu přiznal. Ano, uvědomuji si svůj čin, zastřelil jsem Lawrence Connaughta. Vrahům patří smrt. Musejí mě popravit. A to jen proto, že mi Lawrence Connaught zachránil život.

Connaught a já jsme byli celá léta blízcí přátelé. Za války jsme ztratili kontakt, ale o několik let později jsme se potkali ve Washingtonu. Stal se člověkem plnícím mise. Pracoval na něčem těžkém, nechtěl mi vyprávět o své práci, a v jeho životě nebylo nic, v čem bychom si mohli rozumět. Ale co - mám taky vlastní život. "esvázaný vědou. Nechal jsem studia medicíny, on pokračoval dál. Nestydím se za to, protože se nemám za co stydět. Prostě nejsem schopen snášet pitvání mrtvol. Nemám to rád a nedělá mi to dobře. Dal jsem tedy studiu pokoj. Nemám žádné tituly, ale ty nejsou potřebné pro místo strážce v Senátu. Nezdá se vám to oslnivá kariéra? Určitě ne, ale mám rád tu práci. Když jsou strážci blízko senátorů, mohou slyšet různé řeči o tom, co se děje za kulisami ve vládě. A pak - strážný v Senátě může poskytnout žurnalistům zajímavé novinky, úředníkům administrativy obstarat materiál pro jejich intriky, nebo komukoliv umožnit zúčastnit se horké debaty jako hostu na galérii.

Larry Connaught též náležel do této kategorie. Jednoho dne jsem ho náhodou potkal na ulici, chvíli jsme si povídali a on se mě zeptal, jestli bych ho nedostal na blížící se debatu o zahraniční politice. Ovšemže bych mohl. Zazvonil jsem toho dne u něj, že mám pro něj propustku. No, a přišel. Díval se žárlivě svýma malýma, uslizenýma očkama, hledal místo. Když se za chvíli ozval křik a střelba středoamerických fanatiků, vytáhl jsem zbraň a jal se hájit americkou zahraniční politiku střelným prachem.

Tu historii si dobře pamatuji. Byli pouze tři. Dva s pistolemi a jeden z nich měl ruční granát. Střelcům se podařilo zranit dva senátory a strážce. Byli jsme s Connaughtem kousek od nich. Zaměřil jsem se na teroristu s ručním granátem a skočil jsem na něho. Porazil jsem ho na zem, ale granát mu vyletěl z ruky. S vytaženou pojistkou. To byly sekundy. Chtěl jsem granát zachytit, ale Larry Connaught mě předstihl. Titulky v novinách z nás obou udělaly hrdiny. Je pravda - napsaly, že Larry, který přikryl granát svým tělem, ho stačil odhodit na místo, kde vybuchl, aniž uškodil. Ano, vybuchl, ale střepiny nikomu neublížily. Deníky psaly, že Larry po výbuchu ztratil vědomí. Ono se řekne, ztratil. Trvalo to šest hodin, než přišel k vědomí a pak byl ještě celý den špatný.

Druhý den večer byl u mne.

"Málo scházelo, Dicku," řekl. "Připomínalo mi to bitvu na Taravi."

"Nebyl jsem tam", odpověděl jsem. "Ale zachránil jsi mi život, Larry."

"Ech, co, Dicku. No, víš, prostě jsem skočil. Mám dojem, že mám štěstí."

"Noviny píšou, že jsi byl skvělý," odpověděl jsem.

"Píšou taky, žeš to udělal tak rychle, že nikdo nepostřehl, co se vlastně stalo."

Mávl ledabyle rukou, ale jeho vlhká očka vyzařovala radost.

"Stejně to nemohl nikdo pořádně vidět."

Usmál jsem se. "Já ano."

Chvilí jsme se na sebe dívali beze slova. Začal jsem: "Byl jsem mezi tebou a granátem. Neobešelš mě ani nepřeskočil, ale byl jsi nad granátem."

Larry pokrčil rameny.

"Ale hlavně jsi, Larry, padl na granát. Vybuchl pod tebou. Víš o tom, protože v té chvíli jsem ležel na tobě a exploze nás vyhodila do vzduchu. Copak jsi měl neprůstřelnou vestu?"

Odkašlal si. "No, co - vcelku..."

"Dej pokoj, Larry," přerušil jsem ho.

Sundal si brýle a začal si protírat své vodnaté oči. "Copak nečteš noviny? Granát vybuchl o kus dál," mručel.

"Larry," nedal jsem se odbýt, "já tam byl."

Larry Connaught vypadal, jako by se mu udělalo zle. Opřel se o opěradlo ušáku a hleděl na mne. Byl to malý člověk, ale nikdy nevypadal tak malý, jako v tom velkém křesle. Díval se na mne, jako bych byl Nemesis. Nakonec se zasmál. Tím mě zaskočil, zdál se mi úzkostný.

"Ale co, Dicku," řekl. "Dříve nebo později musím o tom někomu říct."

Proč ne zrovna tobě?"

Nemohu vám sdělit všechno, co řekl, ale řeknu vám větší část. Jenom ne to nejzávažnější. To nepovím nikdy nikomu!

"Doufám, že se pamatuješ?" řekl a usmál se na mne s žalostnou srdečností. "Ty naše diskuse v kavárnách, co? Celé noci proklábošené na všechna možná témata. Mys taky nezapomněl?"

"Řekls tehdy, že lidský rozum může používat psychokinézy," odpověděl jsem. "Povídal jsi, že stačí síla vůle, aby se člověk mohl přenést na libovolné místo v jediném okamžiku, bez pomoci strojů a aniž by hnul prstem. Řekl jsi, že pro lidskou vůli není nic nemožného."

Když jsem to poslouchal, připadal jsem si jako úplný idiot, protože to byly nesmysly. Představte si člověka, který se může takhle přemísťovat z jednoho místa na druhé! Ale... Byl jsem přece na té galérii. Otevřel jsem oči a podíval se na Larryho Connaughta, čekaje na potvrzení svých domněnek.

"Ale, byl jsem tehdy opilý," řekl Larry a usmál se. "Jen si vzpomněň na sebe. Ale stejně, Dicku. Máš a nemáš pravdu. Sám úmysl nic takového nemůže dokázat, to byl jen hloupý dětský výmysl. Pátral jsem dál" - jeho oči se začaly lesknout nadšením, slova se stávaly rychlejšími a hlasitějšími. "Spojil jsem vůli s fyzickými silami, normálními fyzickými silami, které používáme den co den, a které mohou dokázat všechno. Všechno! Všechno, co tě jen napadne, i to, na co bys ani nepomyslel. Přeletět oceán? V sekundě, Dicku! Izolovat vybuchující bombu? Hračka! Viděls, jak jsem to udělal. To už dá práci. Vyžaduje to příliv energie. Knokautovalo mě to na celý den. Ale zadání bylo těžké, daleko lehčí je, aby kulka prošla tělem. A ještě lehčí je náboj vyndat z komory v pušce a přemístit ho do kapsy, takže nemůže být vystřelený. Máš chuť na anglické královské klenoty? Můžeš je mít, Dicku!"

"Copak můžeš předvídat budoucnost?"

Tvář se mi rozjasnila. "Ne, Dicku, to nemůžu. Mohl bych, kdybych na tom pracoval, což se mi nechce. Ale zato můžu slyšet, co se kde děje a mohu vidět vše kdekoli na Zemi. Anebo i mimo ní, Dicku! To je síce těžké, ale povedlo se mi to. Mars! Viděl jsem ho, vypadá jako kamenitá poušť." Odkášlal si.

"Ukaž mi něco z toho, co dovedeš", zaprosil jsem.

Usmál se. "Co ti mám ukázat?" Podíval se po pokoji a ukázal mi. "Vidíš to okno?"

Díval jsem se. Okno se s vrzotem dřevěných rámu otevřelo. A zavřelo.

"Rádio," řekl Larry. Přístroj se zapnul a jeho malá stupnice se rozsvítila. "Pozor," rádio zmizelo a znovu se objevilo. "Bylo na štítu Mt. Everestu," řekl lehce zadýchaný Larry. Teleskop antény se vysunul a natočil se směrem k vysílači, po chvíli ale spadl na zem. "Ne," řekl Larry zhrublým hlasem, "ukážu ti něco opravdu těžkého. Dicku, dívej se na rádio. Uchopím ho do sítě. Samé elektrony..."
Zadíval se intenzívně na radiopřijímač.

Uviděl jsem, jak celý přístroj zajiskřil, reproduktor začal chroptět. Stoupl jsem si za Larryho...

Použil jsem telefon, který stál vedle na stole. Riskoval jsem, že se rozbije, ale počítal jsem s tím. Stalo se. Trafil jsem ho mocně za ucho. Zhroutl se bez hlesu. Udeřil jsem ho ještě dvakrát, metodicky, abych měl jistotu, že se neprobudí dřív než za hodinu. Otočil jsem se a telefon postavil na místo. Prohledal jsem ho. Našel jsem všechny jeho zápisky. Všechny informace. Zničil jsem je. Vzal jsem telefon a zavolaal na washingtonskou policii. Když jsem uslyšel sirény pod oknem, vytáhl jsem služební pistoli a prostřelil jsem Larrymu hrdlo. Když policisté přiběhli nahoru, byl už mrtvý. Ano, znal jsem Lawrence Connaughta, byli jsme přátelé a zachránil mi život. Ale tady šlo o úplně něco jiného, ne pouze o život.

Přidvacet slov mě naučilo dělat to, co dělal Lawrence Connaught. Každý, kdo umí číst, to může dělat. Zbrojáři, vrazi, šílenci - formule by sloužila každému. Lawrence Connaught byl bystrý člověk, ale byl to idealista. Ale co bude z člověka, který se stane bohem? Představte si, že pomocí těchto dvaceti tří slov byste se dostali do každého bankovního trezoru, viděli do každého zamknutého pokoje, prošli každou stěnou. Představte si, že žádná kulka vás nemůže zabít. Představte si, že můžete stát pod padající atomovou bombou a v mžiku ji přenést o tisíc mil dál.

Lidstvo by demoralizovalo a lidstvo by demoralizovalo i absolutno. Jaká by to byla strašná vláda dvaceti tří slov, slov, která mohou každého vysvobodit z vězení a dát mu, čeho se mu zachce. Larry byl můj přítel. Jenže on nemohl být strážcem síly, která by z něj udělala krále světa...

Ale já můžu.

/Z polského překladu anglického originálu přeložil Martin Franc/
/Z: Fantasyka 5/86/

FANZIN SCI-FI KLUBU TŘESK při Sdruženém klubu pracujících v Třebíči

Vytiskla tiskárna OKS BV v Třebíči v dubnu 1988 v nákladu 150 výtisků
Redakční rada pracovala ve složení MUDr. Vilém Blažek, ing. František
Pleskač a Marie Nejedlá

Texty přeložili V.Gottfriedová, V.Blažek a M.Franc

Obálku navrhl RNDr. Milan Nestrojil

Povídky ilustroval MUDr. Zdeněk Řehák

Graficky upravili ing. František Pleskač a Ivana Řídká

Přepsala Jana Budínová

Pouze pro vnitřní potřebu členů klubu

Neprodejné